

Poprawka 1**Michèle Rivasi**

w imieniu grupy politycznej Verts/ALE

Sprawozdanie**A7-0290/2011****Vicky Ford**Bezpieczeństwo eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego
COM(2010)0560 – 2011/2072(INI)**Projekt rezolucji (art. 157 ust. 4 Regulaminu) w celu zastąpienia projektu rezolucji
nielegislacyjnej A7-0290/2011****Rezolucja Parlamentu Europejskiego w sprawie problemów bezpieczeństwa w
eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego***Parlament Europejski,*

- uwzględniając dyrektywę 94/22/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 1994 r. w sprawie warunków udzielania i korzystania z zezwoleń na poszukiwanie, badanie i produkcję węglowodorów¹,
- uwzględniając dyrektywę Rady 92/91/EWG z dnia 3 listopada 1992 r. dotyczącą minimalnych wymagań mających na celu poprawę warunków bezpieczeństwa i ochrony zdrowia pracowników w zakładach górniczych wydobywających kopaliny otworami wiertniczymi²,
- uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/1/WE z dnia 15 stycznia 2008 r. dotyczącą zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli (dyrektywa IPPC)³,
- uwzględniając dyrektywę Rady 85/337/EWG z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (dyrektywa w sprawie oceny oddziaływania na środowisko)⁴, zmienioną dyrektywami 97/11/WE⁵, 2003/35/WE⁶ i 2009/31/WE⁷,
- uwzględniając dyrektywę 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu (dyrektywa w sprawie odpowiedzialności za środowisko)⁸,

¹ Dz.U. L 164 z 30.6.1994, s. 3.

² Dz.U. L 348 z 28.11.1992, s. 9.

³ Dz.U. L 24 z 29.1.2008, s. 8.

⁴ Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

⁵ Dz.U. L 73 z 14.3.1997, s. 5.

⁶ Dz.U. L 156 z 24.6.2003, s. 17.

⁷ Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 114.

⁸ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

- uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2002 r. ustanawiające Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu¹, w wersji zmienionej,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 2038/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie wieloletniego finansowania działań Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego w zakresie reagowania na zanieczyszczenie spowodowane przez statki i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1406/2002/WE²,
 - uwzględniając dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiającą ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej)³,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 7 października 2010 r. w sprawie działań UE związanych z poszukiwaniem i wydobyciem ropy naftowej w Europie⁴,
 - uwzględniając komunikat Komisji pt. „Problemy bezpieczeństwa w eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego” (COM(2010)0560),
 - uwzględniając art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 11 i 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając wypadek na platformie wiertniczej Deepwater Horizon, który spowodował tragiczną śmierć osób i znaczne szkody w środowisku,
 - uwzględniając końcowe sprawozdanie państwowej komisji USA ds. wycieku z platformy BP Deepwater Horizon i wierceń podmorskich,
 - uwzględniając dyrektywę Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory („dyrektywę siedliskową”)⁵,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych, Komisji Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz Komisji Prawnej (A7-0290/2011),
- A. mając na uwadze, że art. 194 TFUE wyraźnie podtrzymuje prawo państw członkowskich do określania warunków wykorzystania własnych zasobów energetycznych, a jednocześnie przewiduje zasadę solidarności i potrzebę ochrony środowiska naturalnego,
- B. mając na uwadze, że w art. 191 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zapisano fakt, iż polityka Unii w dziedzinie środowiska musi stawiać sobie za cel wysoki poziom ochrony i opierać się na zasadzie ostrożności oraz na zasadach działania

¹ Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

² Dz.U. L 394 z 30.12.2006, s. 1.

³ Dz.U. L 162 z 21.6.2008, s. 11.

⁴ Teksty przyjęte, P7_TA(2010)0352.

⁵ Dz.U. L 206 z 22.7.1992, s. 7.

zapobiegawczego, naprawiania szkody w pierwszym rzędzie u źródła i na zasadzie „zanieczyszczający płaci”,

- C. mając na uwadze, że lokalne źródła ropy naftowej i gazu ziemnego znacząco przyczyniają się do zaspokojenia bieżących potrzeb energetycznych Europy i odgrywają obecnie kluczową rolę w naszym bezpieczeństwie energetycznym i dywersyfikacji energii,
- D. mając na uwadze, że wzrasta eksploatacja złóż podmorskich na obszarach przylegających do terytorium UE, które nie podlegają prawu unijnemu, jednak zachodzące na nich incydenty mogłyby oddziaływać na terytorium UE, ponadto mając na uwadze, że wiele z tych obszarów jest obecnie politycznie niestabilnych,
- E. mając na uwadze, że istnieją już liczne akty prawa międzynarodowego i konwencje międzynarodowe regulujące obszary morskie, w tym wody europejskie,
- F. mając na uwadze, że Konwencja Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) ustanawia ramy prawne, w których muszą być prowadzone działania na oceanach i morzach, w tym granice szelfu kontynentalnego i wyłącznej strefy ekonomicznej (w.s.e.),
- G. mając na uwadze konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i integralności poszukiwań ropy naftowej i gazu ziemnego oraz maksymalnej ochrony obywateli Europy i środowiska naturalnego,
- H. mając na uwadze, że skutki wypadku mogą mieć charakter transgraniczny i w związku z tym uzasadniają przygotowanie zawczasu unijnego potencjału reagowania na zanieczyszczenie środowiska, uwzględniającego wypadki poza wodami UE,
- I. mając na uwadze, że wyciek ropy z platformy wiertniczej Deepwater Horizon ukazał potencjalnie niszczyielskie dla środowiska i człowieka skutki wydobycia ropy naftowej w ekstremalnych warunkach, a także ogromne koszty gospodarcze związane z takim oddziaływaniem na środowisko,
- J. mając na uwadze, że niektóre z zaleceń państwowej komisji USA ds. wycieku z platformy BP Deepwater Horizon i wierceń podmorskich pokrywają się z wieloma praktykami, które w niektórych częściach UE stosuje się powszechnie od co najmniej 20 lat,
- K. mając na uwadze, że wyciek ropy z platformy wiertniczej Deepwater Horizon w Zatoce Meksykańskiej musi skłonić UE, by pilnie i tam gdzie jest to niezbędne dokonała dogłębego przeglądu swojego odnośnego prawodawstwa i uregulowań prawnych, przy uwzględnieniu zasady ostrożności i zasady konieczności podejmowania działań zapobiegawczych oraz wszelkich aspektów wydobycia i poszukiwania ropy naftowej i gazu ziemnego na morzu na jej terytorium, w tym bezpiecznego przesyłu podwodnymi rurociągami znajdującymi się na dnie morskim lub pod nim, mając na uwadze, że w tym kontekście Parlament z zadowoleniem przyjmuje gotowość Komisji do jak najszybszego wypełnienia luk w obowiązującym prawodawstwie UE,
- L. mając na uwadze, że katastrofa w Zatoce Meksykańskiej skłoniła przemysł i właściwe organy do powołania forów, takich jak GIRG¹ i OSPRAG¹, w celu wyciągnięcia

¹ Global Industry Response Group (grupa ds. reagowania przez przemysł światowy).

wniosków z katastrofy, a także mając na uwadze, że wiele z tych inicjatyw przyniosło już wymierne rezultaty,

- M. mając na uwadze, że w 2007 r. udział narodowych przedsiębiorstw naftowych w światowej produkcji ropy naftowej wynosił 52% i że kontrolowały one 88% udokumentowanych zasobów ropy naftowej, a także mając na uwadze, że ich znaczenie w stosunku do międzynarodowych przedsiębiorstw naftowych gwałtownie rośnie,
- N. mając na uwadze, że różne mechanizmy regulacyjne w państwach członkowskich w znacznym stopniu utrudniają zapewnienie integralności środków bezpieczeństwa, oznaczają dodatkowe obciążenia finansowe dla przedsiębiorstw oraz niekorzystnie wpływają na właściwe i sprawne funkcjonowanie rynku wewnętrznego;
- O. mając na uwadze, że istnieją dowody wskazujące, iż dzięki oddzieleniu procesu wydawania zezwoleń od ocen zdrowotnych i ocen bezpieczeństwa można uniknąć potencjalnego konfliktu interesów lub niejasności celów,
- P. mając na uwadze, że przed wydaniem zezwolenia i ostatecznej zgody na wiercenia krajowe organy regulacyjne muszą ocenić kondycję finansową i potencjał oraz upewnić się co do istnienia wystarczających zasobów finansowych, w tym ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej i wspólnych funduszy,
- Q. mając na uwadze, że istnieją już różne fora międzynarodowe, między innymi NSOAF², na których organy regulacyjne mogą wymieniać najlepsze praktyki,
- R. mając na uwadze, że Komisja, w imieniu UE, jest już stroną OSPAR³ – regionalnej konwencji na rzecz ochrony środowiska morskiego Północno-Wschodniego Atlantyku,
- S. mając na uwadze, że istnieją mechanizmy zgłaszania incydentów, w tym między innymi roczne sprawozdanie OSPAR w sprawie zrzutów, wycieków i emisji, a także mając na uwadze, że kanały pozaregulacyjne, takie jak biuletyny NSOAF na temat bezpieczeństwa, mogą być wykorzystywane do przekazywania wniosków wyciągniętych z takich incydentów,
- T. mając na uwadze, że liczne obowiązujące umowy, takie jak umowa OCES⁴, przewidują procedury międzynarodowej reakcji na wycieki o znaczeniu międzynarodowym,
- U. mając na uwadze, że dyrektywa UE w sprawie maszyn ma ogólne zastosowanie do urządzeń wykorzystywanych w morskich instalacjach służących do wydobywania ropy i gazu, ale nie obejmuje swoim zakresem morskich ruchomych platform wiertniczych i zainstalowanych na nich urządzeń,
- V. mając na uwadze, że Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu zapewnia już

¹ Oil Spill Prevention and Response Group (grupa ds. zapobiegania wyciekom ropy naftowej i reagowania na nie).

² North Sea Offshore Authorities Forum (forum organów ds. działalności wydobywczej na Morzu Północnym).

³ Konwencja OSPAR jest obowiązującym instrumentem prawnym regulującym współpracę międzynarodową w dziedzinie ochrony środowiska morskiego Północno-Wschodniego Atlantyku.

⁴ Offshore Cooperative Emergency Services (wspólne morskie służby ratunkowe) to działające wspólnie krajowe związki z Danii, Niemiec, Irlandii, Holandii, Norwegii i Zjednoczonego Królestwa.

Komisji pomoc techniczną przy opracowywaniu i wdrażaniu przepisów UE w zakresie bezpieczeństwa na morzu oraz że powierzono jej zadania operacyjne w dziedzinie reagowania na zanieczyszczenie środowiska ropą naftową, monitorowania satelitarnego oraz identyfikacji i śledzenia statków w systemie dalekiego zasięgu,

- W. mając na uwadze, że obowiązek usunięcia wszelkich wycieków ropy oraz odpowiedzialność za szkody opierają się na art. 191 TFUE, który ustanawia zasadę „zanieczyszczający płaci”, oraz znajdują odzwierciedlenie w prawie wtórnym, na przykład dyrektywie w sprawie odpowiedzialności za środowisko i dyrektywie w sprawie odpadów,
- X. mając na uwadze, że istnieje już dobrowolny system rekompensat za zanieczyszczenia ropą naftową na Morzu Północnym,

Podejście regulacyjne

1. uznaje, że wydawanie zezwoleń i innych pozwoleń na poszukiwanie i eksploatację złóż węglowodorów leży w gestii państw członkowskich oraz że wszelkie zawieszenia działalności podlegają uznaniu danego państwa członkowskiego; podkreśla jednak, że procedury wydawania zezwoleń muszą podlegać pewnym wspólnym kryteriom UE, oraz zwraca uwagę na fakt, że wydając pozwolenie na poszukiwanie i eksploatację złóż węglowodorów, państwa członkowskie powinny stosować zasadę ostrożnościową;
2. wzywa państwa do powstrzymania się od wydawania zezwoleń na wiercenia i eksploatację podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego do czasu realizacji niezbędnych reform określonych w niniejszym sprawozdaniu i wprowadzenia jednakowych, wysokich norm bezpieczeństwa;
3. podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie muszą w swoich systemach prawnych i regulacyjnych dopilnować, aby wszyscy operatorzy przedłożyli opracowany dla konkretnego miejsca, opierający się na ryzyku system zabezpieczeń, wymagający od nich wykazania przed odpowiednimi organami do spraw zdrowia, bezpieczeństwa i środowiska, że uwzględniono wszelkie związane z tym miejscem ryzyko i inne zagrożenia, a także przeprowadzono dla każdej instalacji kontrole i przeglądy;
4. podkreśla, że wszystkie państwa członkowskie powinny w swoich ramach prawnych i regulacyjnych przyjąć solidny system zgodny z bieżącymi najlepszymi praktykami, w którym wszystkim wnioskom w sprawie wierceń towarzyszy system zabezpieczeń, wymagający zatwierdzenia przed rozpoczęciem operacji i obejmujący procedury weryfikacji przez niezależną stronę trzecią oraz przeglądy dokonywane w stosownych odstępach czasu przez niezależnych ekspertów; podkreśla, że „zapory” regulacyjne przed rozpoczęciem wierceń pozwolą lepiej upewnić się, iż wszystkie zagrożenia zostały rozważone i ograniczone oraz że niezależni eksperci przeprowadzili w stosownych odstępach czasu przeglądy dla każdej instalacji;
5. apeluje o to, by wszystkie systemy zabezpieczeń były przedmiotem żywego i ewoluującego dokumentu, tak by zmiany materiałowe, techniczne lub zmiany wyposażenia podlegały zatwierdzeniu przez właściwy organ, oraz podkreśla, że wszystkie systemy zabezpieczeń powinny być poddawane przeglądowi co najmniej

raz na 5 lat, w tym przez niezależne organy regulacyjne; podkreśla, że system zabezpieczeń musi obejmować wszystkie procedury na miejscu oraz sprzęt dostępny w przypadku ewentualnego wybuchu;

6. przyznaje, że istnieje już sieć systemów i najlepszych praktyk, oraz uważa, że jeden konkretny nowy instrument prawny UE może grozić destabilizacją obecnej sieci systemów, powodując ich odchodzenie od sprawdzonego podejścia przewidującego system zabezpieczeń, a ponadto podkreśla, że nowe przepisy nie mogą powielać ani przekreślać istniejących najlepszych praktyk;
7. popiera wyrażony przez Komisję zamiar wyrównania w górę – we współpracy z państwami członkowskimi – minimalnych norm w całej UE; uważa, że kwestie dotyczące bezpieczeństwa i środowiska powinny być ujmowane we wszystkich aktach prawnych oraz że we wszystkich obszarach eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego muszą być stosowane najwyższe normy bezpieczeństwa i normy środowiskowe; domaga się zaangażowania niezależnej strony trzeciej w celu zwiększenia poziomu koordynacji na wypadek katastrofy; zaleca wyznaczenie EMSA do pełnienia tej funkcji;
8. domaga się rozszerzenia dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko¹, aby objąć nią wszystkie etapy realizacji projektów na morzu (poszukiwanie i działania operacyjne), domaga się również wprowadzenia specjalnych wymogów dla ocen oddziaływania na środowisko w przypadku skomplikowanych odwiertów głębinowych i trudnych warunków wiercenia, a także przesyłu ropy naftowej i gazu podwodnymi rurociągami znajdującymi się na dnie morskim lub pod nim; ponadto uważa, że Komisja powinna dopilnować, by zatwierdzone przez organy krajowe oceny oddziaływania na środowisko dotyczące projektów na morzu obejmowały również procedury, których podmioty gospodarcze muszą przestrzegać na etapie likwidacji; wzywa Komisję do ponownej oceny przepisów prawnych dotyczących ocen oddziaływania na środowisko i określenia w nich, że przeprowadzanie tych ocen należy powierzyć niezależnym od klienta ekspertom;
9. wzywa państwa do wprowadzenia zakazu poszukiwania i wydobywania węglowodorów na morzu w obszarach szczególnie narażonych z punktu widzenia środowiska, zwłaszcza w Arktyce z uwagi na jej wrażliwość i niepowtarzalne cechy środowiskowe;
10. wzywa Komisję do rozpatrzenia obecnych ram regulacyjnych dotyczących likwidacji istniejącej infrastruktury wiertniczej i do dokładnego określenia – w razie potrzeby w formie przepisów prawnych – odpowiedzialności operatorów za zapewnienie bezpiecznego usunięcia takiej infrastruktury oraz za wszelkie szkody w środowisku wyrządzone w wyniku likwidacji platformy wiertniczej lub po jej likwidacji;
11. wzywa Komisję do rozważenia możliwości rozszerzenia solidnych zasad zawartych w prawodawstwie w celu kontroli zagrożeń na lądzie (SEVESO II² i III¹) na

¹ Dyrektywa Rady z dnia 27 czerwca 1985 r. w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne (zmieniona); Dz.U. L 175 z 5.7.1985, s. 40.

² Dyrektywa Rady 96/82/WE z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi; Dz.U. L 10 z 14.1.1997, s. 13.

prawodawstwo dotyczące eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego; gdyby Komisja nie zaproponowała nowych przepisów szczegółowych, wzywa ją, by w międzyczasie dokonała przeglądu wniosku w sprawie dyrektywy SEVESO III w celu rozszerzenia jej zakresu o platformy wiertnicze i podmorskie rurociągi znajdujące się na dnie morza lub pod nim i do objęcia jej zakresem wszystkich faz od poszukiwania złóż ropy naftowej i gazu do uruchomienia odwiertu; z zadowoleniem przyjmuje uzasadnienie Komisji w sprawie przeglądu dyrektywy SEVESO II, w którym Komisja oświadcza, że dokona oceny właściwego sposobu wzmocnienia przepisów dotyczących ochrony środowiska;

12. zwraca uwagę, że eksploatacja podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego jest wyłączona z głównych przepisów dyrektywy w sprawie emisji zanieczyszczeń przemysłowych²; proponuje, aby Komisja dodała do załącznika I pkt 1.5 dotyczący eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego jako część pierwszego przeglądu podejścia, które ma zostać zrealizowane do dnia 31 grudnia 2011 r., a ponadto proponuje, aby europejskie biuro IPPC określiło najlepsze dostępne wzorce działań związanych z eksploatacją podmorskich złóż ropy naftowej i gazu;
13. z zadowoleniem przyjmuje wyrażony przez Komisję zamiar dokonania przeglądu dyrektywy 92/91/EWG i wzywa do przyjęcia podejścia opartego na wspólnych normach, tak aby uniknąć odmiennego traktowania pracowników w tym samym przedsiębiorstwie w zależności od miejsca pracy; w związku z tym wzywa do ustanowienia zbioru przejrzystych, skutecznych i spójnych przepisów mających zastosowanie do wszystkich pracowników sektora eksploatacji złóż podmorskich oraz do dokonania oceny zarówno skuteczności obowiązujących przepisów, jak i możliwości ich harmonizacji w przyszłości;
14. wzywa Unię Europejską, by propagowała stosowanie wytycznych MOP dotyczących systemów zarządzania bezpieczeństwem i higieną pracy (MOP-BHP 2001) w przemyśle naftowym i gazowym;
15. ostrzega jednak, że ostatecznie skuteczność przepisów zależy od jakości ich wprowadzania w życie przez właściwe organy europejskie i krajowe oraz podmioty odpowiedzialne za wdrażanie, zarządzanie i egzekwowanie odpowiednich przepisów; uważa, że Komisja powinna aktywnie zapewniać stosowanie przepisów przez organy państw członkowskich;
16. podkreśla, że niektóre państwa członkowskie posiadają już doskonałe mechanizmy bezpieczeństwa w porównaniu do tych istniejących na szczeblu międzynarodowym i europejskim;
17. podkreśla znaczenie regularnych, różnorodnych i rygorystycznych inspekcji prowadzonych przez niezależnych i wykwalifikowanych specjalistów znających lokalne warunki; uważa, że systemy inspekcji operatorów muszą również podlegać weryfikacji przez strony trzecie; wspiera starania podjęte już przez niektóre państwa

¹ Wniosek dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie kontroli niebezpieczeństwa poważnych awarii związanych z substancjami niebezpiecznymi, COM(2010)0781.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/75/UE z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie zintegrowanego zapobiegania zanieczyszczeniom i ich kontroli; Dz.U. L 334 z 17.12.2010, s. 17.

członkowskie na rzecz zwiększenia liczby rygorystycznych inspekcji; podkreśla znaczenie niezależności organów krajowych oraz przejrzystego rozwiązywania ewentualnych konfliktów interesów, jakie mogą wystąpić między inspektorami a potencjalnymi przyszłymi pracownikami;

18. zauważa, że liczba doświadczonych inspektorów jest ograniczona, oraz apeluje o dalsze inwestycje w rozwój bardziej profesjonalnych sieci inspekcji w państwach członkowskich; wzywa Komisję, by zbadała sposoby pomocy państwom członkowskim w stworzeniu ich własnych inspektoratów;
19. podkreśla, że konieczne są systemy skutecznych kontroli prowadzonych przez organy inspekcyjne z wykorzystaniem innowacyjnych metod, takich jak szczegółowe audyty czasu pracy lub akcji ratowniczych, oraz że należy przewidzieć możliwość nakładania kar w przypadku naruszania zasad bezpieczeństwa i higieny pracy;
20. zauważa, że systemy inspekcji operatorów muszą podlegać weryfikacji przez strony trzecie oraz inspekcjom na poziomie UE i że audytem statków należy objąć morskie platformy wydobywcze ropy naftowej i gazu;
21. uznaje, że w przypadku niektórych mniej rozległych operacji państwa członkowskie mogłyby odnieść korzyści skali z prowadzenia wspólnych inspektoratów;
22. zauważa, że jakiegokolwiek ewentualne objęcie przepisami UE dotyczącymi wyrobów urządzeń stosowanych w instalacjach morskich powinno uwzględniać fakt, że z uwagi na szybkie tempo postępu technologicznego zbyt nakazowe specyfikacje mogą szybko stać się przestarzałe;
23. wyraża zaniepokojenie, że „kontrolerzy kontrolerów” na szczeblu UE nie wniosą dostatecznej wartości dodanej, która uzasadniałaby odbieranie właściwym organom krajowym poszukiwanych zasobów kadrowych potrzebnych w pracach regulacyjnych; dostrzega jednak potencjał bogatego doświadczenia EMSA w zapobieganiu wypadkom powodującym zanieczyszczenie ropą naftową, ich monitorowaniu i wykrywaniu, a ponadto uznaje, że gromadzenie danych, wymiana najlepszych praktyk oraz koordynacja środków reagowania powinny odbywać się na szczeblu UE; wzywa Komisję do zbadania, czy europejski organ regulacji działań na morzu, skupiający krajowe organy regulacyjne na wzór BEREC w sektorze telekomunikacji, mógłby wnieść wartość dodaną oraz poprawić egzekwowanie i stosowanie najwyższych norm w całej UE;

Zapobieganie, wymiana informacji i najlepszych praktyk

24. podkreśla znaczenie inicjatyw regionalnych stanowiących pierwszy poziom działań wielostronnych oraz uważa, że z myślą o państwach członkowskich położonych wokół mórz: Śródziemnego, Bałtyckiego i Czarnego należy utworzyć fora w rodzaju NSOAF zajmującego się Morzem Północnym, które czuwałyby nad przyjmowaniem i egzekwowaniem minimalnych norm; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji w sprawie powołania forum organów ds. działalności wydobywczej na Morzu Śródziemnym (MOAF) i zachęca do udziału w nim państwa spoza UE; uważa, że normy i zasady przyjęte dla UE powinny uwzględniać aspekty środowiskowe związane z poszukiwaniem węglowodorów na obszarach

nienależących do Unii;

25. uznaje zróżnicowanie warunków na poszczególnych obszarach morskich, ale uważa, że inicjatywy regionalne powinny podlegać w stosownych przypadkach koordynacji na wspólnych forach, aby zapewnić korzystanie z najlepszych praktyk na szczeblu UE; podkreśla, że Komisja powinna odgrywać aktywną rolę na tych forach;
26. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywę Komisji, aby wprowadzić wspólne posiedzenia UE/NSOAF jako okazję do wymiany najlepszych praktyk w UE; podkreśla, że posiedzenia te powinny być oceniane przez ich uczestników;
27. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Międzynarodowego Stowarzyszenia Producentów Ropy i Gazu o utworzeniu grupy ds. reagowania przez przemysł światowy, podjętą w następstwie katastrofy w Zatoce Meksykańskiej; wzywa do zachowania przejrzystości podczas wymiany informacji i współpracy z władzami;
28. podkreśla korzyści w zakresie bezpieczeństwa wynikające z programów angażowania pracowników; opowiada się za silnymi powiązaniem i wspólnymi inicjatywami przemysłu, pracowników i właściwych organów krajowych w dziedzinie zdrowia, bezpieczeństwa i ochrony środowiska;
29. podkreśla, że sektor eksploatacji podmorskich złóż ropy naftowej i gazu ziemnego stanowi wysokie zagrożenie dla zdrowia i bezpieczeństwa pracowników z uwagi na niekiedy ekstremalne warunki środowiskowe, czas pracy w formie 12-godzinnych zmian oraz odizolowanie, a także przyznaje, że te szczególne warunki pracy, a zwłaszcza napięcie psychologiczne, są i nadal powinny być regulowane, aby zminimalizować ryzyko wystąpienia błędu ludzkiego i chronić pracowników; w związku z tym zaleca zapewnienie pracownikom systemu ubezpieczeń a także usług towarzystwa ubezpieczeń wzajemnych proporcjonalnie do występującego ryzyka;
30. stwierdza, że ostatnie sprawozdanie brytyjskich służb zdrowia i bezpieczeństwa na temat warunków pracy na Morzu Północnym pokazuje, że w minionym roku wskaźnik śmiertelnych i poważnych obrażeń ciała podwoił się, a liczba znacznych wycieków węglowodorów wzrosła o jedną trzecią;
31. oczekuje wypracowania kultury BHP o charakterze prewencyjnym przez zaangażowanie pracodawców i związków zawodowych oraz czynny udział pracowników, w szczególności przez konsultacje z nimi i włączenie ich w opracowywanie i stosowanie procedur bezpieczeństwa oraz przez informowanie o potencjalnych zagrożeniach związanych z pracą; podkreśla znaczenie testowania i monitorowania tych procedur przy wykorzystaniu struktur hierarchicznych, aby zagwarantować, że wyższa kadra kierownicza także zostanie przeszkolona i poniesie odpowiedzialność w razie wypadku lub awarii systemu bezpieczeństwa;
32. wzywa przemysł do dbania o rzeczywistą kulturę bezpieczeństwa we wszystkich jego formach organizacyjnych, zarówno na platformach wiertniczych, jak i w środowisku biurowym; w związku z tym wyraża poparcie dla regularnych programów szkoleniowych dla wszystkich pracowników etatowych i kontraktowych oraz dla pracodawców;

33. zwraca się do Komisji o rozpatrzenie możliwości określenia wspólnych surowych norm i systemów bezpieczeństwa, aby zapobiegać zagrożeniom i je ograniczać celem minimalizacji ryzyka i, w razie potrzeby, umożliwienia szybkiej i skutecznej reakcji; apeluje również o ustanowienie w państwach członkowskich UE wymogów dotyczących szkolenia dla pracowników, w tym wykonawców i podwykonawców, wykonujących zadania o wysokim stopniu zagrożenia, i o ich ujednoczenie celem zapewnienia spójnego wdrożenia na wszystkich wodach europejskich; zwraca się do Komisji o porozumienie się z partnerami międzynarodowymi celem zbadania możliwości podjęcia globalnej inicjatywy w zakresie zasad BHP i o regularne uaktualnianie tych zasad, tak aby były dostosowane do najnowszych technologii;
34. wzywa państwa członkowskie do zezwalania wyłącznie na opatrzone certyfikatem szkolenia wewnętrzne lub zewnętrzne;
35. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe programy wymiany i wspólne programy szkoleniowe kierowane do personelu właściwych organów krajowych oraz zwraca się do Komisji i państw członkowskich o zaproponowanie inicjatyw na rzecz wspierania tych programów;
36. apeluje, aby surowe kryteria w zakresie bezpieczeństwa, ochrony zdrowia i szkolenia miały zastosowanie do podwykonawców, którzy muszą posiadać kwalifikacje wymagane do prowadzenia prac konserwacyjnych i budowlanych w obszarze ich kompetencji; wzywa do informowania pracowników, w tym wykonawców i podwykonawców oraz organizacji pracowniczych, o wszelkiego rodzaju ryzyku związanym z daną pracą, zanim zostanie ona rozpoczęta;
37. podkreśla, że wyjątkowo wysokie ryzyko dla zdrowia i bezpieczeństwa dotyczy także pracowników zatrudnionych na dalszym etapie obróbki surowca na morzu lub na lądzie; zwraca się do państw członkowskich o uwzględnienie tych pracowników podczas podejmowania działań regulacyjnych;
38. wzywa do zapewnienia pracownikom sektora eksploatującego podmorskie złoża ropy naftowej i gazu ziemnego regularnej i szczegółowej opieki medycznej; zaleca, aby co najmniej raz w roku organizowano pracownikom wizytę lekarską w celu zbadania ich stanu fizycznego i psychicznego;
39. wzywa do zatwierdzenia mechanizmu oceny ryzyka ponoszonego przez pracowników oraz do uwzględnienia tej oceny przy obliczaniu wynagrodzenia pracowników;
40. wzywa przemysł do stosowania najlepszych praktyk dotyczących przedstawicieli ds. bezpieczeństwa; pracownicy powinni mieć możliwość wyboru przedstawiciela ds. bezpieczeństwa, który zajmuje się kwestiami bezpieczeństwa na wszystkich szczeblach procesu operacyjnego i decyzyjnego; uważa również, że pracownicy powinni mieć możliwość zgłaszania właściwym organom wad systemu bezpieczeństwa lub stwarzanego przez nie ryzyka anonimowo i bez narażania się na nękanie;
41. popiera bardziej zdecydowane dążenie państw członkowskich do dzielenia się najlepszymi praktykami w zakresie regulacji, norm i procedur oraz zgłaszania incydentów i zarządzania nimi, łącznie z opiniami naukowymi, bezpieczeństwem

operacyjnym, ochroną środowiska, zarządzaniem ryzykiem, procedurami reagowania itd.;

42. uznaje, że wymiana informacji jest już prowadzona dzięki grupom regulacyjnym lub też partnerstwom handlowym i wspólnym przedsięwzięciom; uważa, że bezpieczeństwo nie leży wyłącznie w gestii właścicieli;
43. wzywa właściwe organy krajowe do gromadzenia, wymiany i podawania do wiadomości publicznej informacji ze sprawozdań o incydentach, z należytym uwzględnieniem newralgicznych kwestii handlowych, tak aby umożliwić wyciągnięcie odpowiednich wniosków; uznaje, że dzięki konsolidacji i dodatkowej koordynacji istniejących praktyk i sprawozdawczości dotyczącej incydentów możliwe byłoby zagwarantowanie przejrzystości i spójności w całej UE; wymiana tych informacji powinna następować najszybciej jak to możliwe po wystąpieniu incydentu i powinny one obejmować m.in. incydenty dotyczące personelu, nieprawidłowe działanie urządzeń, uwolnienie węgłowodoru i inne budzące obawy incydenty; z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe inicjatywy, w tym inicjatywę dotyczącą grupy roboczej G20, których celem na szczeblu globalnym jest umożliwienie dostępu do rozległej wiedzy o incydentach i wszelkich niezbędnych środkach zaradczych;
44. uważa, że Komisja powinna ocenić skuteczność różnych istniejących kanałów informacyjnych, argumenty przemawiające za racjonalizacją i/lub argumenty przemawiające za ustanowieniem nowych systemów międzynarodowych, z należytym uwzględnieniem wynikającego z nich obciążenia administracyjnego;

Wydawanie zezwoleń a zgoda na wiercenia

45. odnotowuje różnicę między wydaniem zezwolenia a zgodą na wiercenia oraz fakt, że podmiot posiadający zezwolenie może nie być przedsiębiorstwem wiertniczym; uważa, że powinny istnieć „zapory” regulacyjne po wydaniu zezwolenia, a przed rozpoczęciem wierceń;
46. zaleca, aby funkcje związane z wydawaniem zezwoleń oraz ze zdrowiem i bezpieczeństwem zostały rozdzielone we wszystkich państwach członkowskich; uważa, że Komisja powinna współpracować z państwami członkowskimi w celu ustalenia wspólnych, przejrzystych i obiektywnych kryteriów wydawania zezwoleń, gwarantujących rozdzielenie funkcji związanych z wydawaniem zezwoleń oraz ze zdrowiem i bezpieczeństwem, aby ograniczyć ryzyko wystąpienia konfliktu interesów;
47. zwraca uwagę, że znaczna liczba instalacji znajdujących się na wodach UE to instalacje stare; z zadowoleniem przyjmuje próby podniesienia stopnia integralności aktywów istniejących platform;
48. uważa, że w ramach procedury udzielania zezwolenia i w całym okresie działań operacyjnych, a także na wszystkich etapach projektów na morzu (poszukiwanie, działania operacyjne i likwidacja) od podmiotów gospodarczych na rynku gazu i ropy naftowej powinno się wymagać udowodnienia, że posiadają odpowiednie zdolności finansowe pozwalające na usunięcie skutków szkód w środowisku spowodowanych konkretnymi prowadzonymi przez nie działaniami, w tym skutków wypadków o

dużym wpływem i niskim prawdopodobieństwem, niezależnie od tego, czy będą one gwarantowane za pomocą obowiązkowych systemów wzajemnych gwarancji w przemyśle, za pomocą obowiązkowych ubezpieczeń czy też za pomocą łączonego systemu gwarantującego zabezpieczenie finansowe;

Plany awaryjne

49. opowiada się za stosowaniem planów awaryjnych, które odnosiłyby się do konkretnych instalacji i w których określano by zagrożenia, oceniano potencjalne przyczyny i skutki zanieczyszczenia, przedstawiano strategię reagowania oraz plany dotyczące wykonania ewentualnych odwiertów odciążających; zaleca, by warunkiem uzyskania zezwolenia przez operatorów było przeprowadzenie oceny oddziaływania na środowisko oraz przedstawienie planów awaryjnych co najmniej dwa miesiące przed rozpoczęciem prac; w przypadku skomplikowanych odwiertów lub trudnych warunków wiercenia proces oceny i zatwierdzenia planu awaryjnego oraz odnośnych konsultacji powinien przebiegać równoległe z innymi procesami regulacyjnymi związanymi z zatwierdzaniem (dotyczącymi np. wpływu na środowisko lub projektów odwiertów); w żadnym wypadku nie można rozpoczynać prac przed zatwierdzeniem planu awaryjnego przez państwo członkowskie, na terenie którego prowadzi się te prace; plany awaryjne powinny być publikowane przez właściwy organ krajowy z należytym uwzględnieniem ochrony danych;
50. wzywa państwa członkowskie do opracowania, zmiany lub aktualizacji krajowych planów awaryjnych szczegółowo określających kanały dowodzenia i mechanizmy dystrybucji zasobów państwowych i przemysłowych w razie wycieku; wzywa państwa członkowskie, by przy sporządzaniu regionalnych planów awaryjnych współpracowały za sobą nawzajem oraz z krajami ościennymi UE; apeluje o przekazanie tych planów EMSA;
51. zauważa, że ostatnie wydarzenia uwypukliły zagrożenia dla transportu morskiego i środowiska morskiego związane z poszukiwaniem oraz wydobyciem ropy naftowej i gazu na morzu; jest zdania, że należy wyraźnie rozszerzyć możliwości wykorzystania potencjału EMSA w zakresie reagowania, aby uwzględnić działania zapobiegawcze oraz działania w reakcji na zanieczyszczenia, których źródłem jest tego rodzaju działalność;
52. sugeruje, że w ramach prowadzonych przez EMSA wykazów środków reagowania należy gromadzić informacje o wszelkich odpowiednich zasobach publicznych i przemysłowych, aby w razie konieczności EMSA była w stanie pełnić rolę koordynatora w przypadku poważnego incydentu;
53. proponuje, by dostępny sprzęt służący do tamowania wszelkich ewentualnych wycieków stanowił ważny element planów awaryjnych i by znajdował się niedaleko instalacji, co umożliwiłoby jego szybkie wprowadzenie do akcji w razie poważnego wypadku;
54. wzywa przedsiębiorstwa do tego, aby nadal wygospodarowywały fundusze na badania i rozwój w zakresie nowych technologii w dziedzinie zapobiegania wypadkom i usuwania ich skutków; podkreśla, że zanim w zatwierdzonym planie awaryjnym uwzględni się nowe technologie w zakresie reagowania w przypadku katastrof, należy

- je poddać niezależnym testom i ocenom oraz uzyskać odpowiednie pozwolenia;
55. uważa za niezbędne prowadzenie stosownych naukowych badań innowacyjnych, które umożliwiłyby zastosowanie automatycznych systemów monitorowania pracy wydobywczej wież wiertniczych i jej przerywania oraz podnoszących niezawodność wierceń, eksploatacji i zabezpieczeń przeciwpożarowych w ekstremalnych warunkach pogodowych;
 56. opowiada się za ścisłą kontrolą, stałym testowaniem i oceną wpływu wywieranego na środowisko przez dyspergatory chemiczne (i oceny planów reagowania w sytuacjach kryzysowych wiążących się z zastosowaniem dyspergatorów chemicznych), zarówno po to, aby zagwarantować, że będą one właściwe w przypadku wycieku, jak i po to, by uniknąć negatywnego wpływu na zdrowie publiczne i środowisko naturalne; wzywa Komisję do zapewnienia w razie potrzeby bardziej szczegółowych badań nad wpływem takich środków chemicznych w ramach programów badawczych UE;

Reagowanie na katastrofy

57. uznaje, że na przemyśle spoczywa główna odpowiedzialność za reagowanie na katastrofy; z zadowoleniem przyjmuje wspólne inicjatywy mające na celu rozwijanie, mobilizowanie i dystrybucję zasobów w celu przeciwdziałania wyciekom ropy; podkreśla, że sektor publiczny odgrywa ważną rolę w zakresie regulacji, bezpieczeństwa i koordynacji działań podejmowanych w odpowiedzi na katastrofy;
58. zaleca skoncentrowanie się w większym stopniu na systematycznych szkoleniach, a zwłaszcza na kwestii praktycznego stosowania sprzętu służącego do reagowania na katastrofy;
59. zwraca się do państw członkowskich i Komisji, by dopilnowały, że system wydawania zezwoleń będzie zawierał jako zabezpieczenie odpowiednie instrumenty finansowe, tak by w razie nagłych poważnych incydentów możliwe było szybkie uruchomienie środków finansowych koniecznych do naprawienia szkód gospodarczych, społecznych i środowiskowych spowodowanych wyciekiem ropy naftowej lub gazu;
60. z zadowoleniem przyjmuje starania Komisji o rozszerzenie zakresu uprawnień Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa na Morzu, tak by obejmowały one nie tylko statki, ale i instalacje morskie;
61. zauważa, że zasady udostępniania wiedzy specjalistycznej i zasobów EMSA zostaną określone w zmienionym rozporządzeniu dotyczącym EMSA, ale powinny one wyraźnie obejmować działania podejmowane w odpowiedzi na wystąpienie zanieczyszczeń, których źródłem jest poszukiwanie ropy naftowej i gazu ziemnego, a ponadto wiedza i zasoby powinny być dostępne w razie potrzeby w całej UE i w krajach ościennych;
62. uważa, że narzędzia reagowania i monitorowania opracowane na szczeblu UE, mianowicie sieć pozostających w ciągłej gotowości statków EMSA służących do usuwania zanieczyszczeń spowodowanych wyciekiem ropy naftowej oraz program CleanSeaNet (CSN) mający na celu monitorowanie i wykrywanie wycieków ropy naftowej, można wykorzystywać w razie incydentów/ wypadków w instalacjach

morskich;

63. zaleca korzystanie z usług EMSA w ramach CleanSeaNet w celu kontrolowania platform naftowych i nielegalnych zrzutów ze statków; zauważa, że 50% zdjęć dostarczanych obecnie w ramach CleanSeaNet można wykorzystać do monitorowania platform naftowych;
64. zaleca wobec tego, aby po dokonaniu przeglądu w odniesieniu do wymienionych poniżej kwestii korzystać z sieci pozostających w gotowości statków EMSA służących do oczyszczania powierzchni morza w przypadku wycieku ropy naftowej (SOSRV):
 - a. nie wszystkie statki mogą operować w otoczeniu, którego temperatura zapłonu jest niższa niż 60°C;
 - b. należy odpowiednio zmienić umowy, aby umożliwić dłuższe operacje usuwania skutków wycieku ropy naftowej;
 - c. należy zlikwidować luki występujące obecnie w sieci;
 - d. należy zbadać nowe techniki, takie jak stosowanie sieci do usuwania ropy z powierzchni wody;
65. ponawia apele do Komisji o jak najszybsze przedłożenie wniosków w sprawie stworzenia sił obrony cywilnej UE w oparciu o mechanizm obrony cywilnej UE i opracowanie wspólnie z państwami członkowskimi europejskiego planu działania obejmującego specjalne mechanizmy określające sposoby reagowania UE na rozległe zanieczyszczenie spowodowane przez morskie instalacje wydobywcze ropy naftowej, w tym podwodne rurociągi znajdujące się na dnie morskim lub pod nim;
66. uznaje rolę, jaką w uzupełnianiu mechanizmów reagowania kryzysowego państw członkowskich i przemysłu odgrywa MIC¹;
67. popiera innowacyjne usługi oferowane sektorowi morskemu; z zadowoleniem przyjmuje dyskusję prowadzoną przez Komisję i państwa członkowskie w sprawie nowej inicjatywy e-maritime, której podstawą jest projekt SafeSeaNet, oraz uważa, że może ona dodatkowo poprawić bezpieczeństwo w przemyśle naftowym i gazowym na morzu;
68. podkreśla, że na każdym obszarze morza zawsze musi istnieć dostęp do wystarczającej ilości sprzętu pozwalającego na podjęcie odpowiednich działań w przypadku dużych i poważnych wycieków na danym obszarze morza, a nie tylko na wodach UE;
69. wzywa Komisję do zadbania o to, aby lepsze zarządzanie danymi morskimi, zaproponowane w komunikacie zatytułowanym „Wiedza o morzu 2020”², oraz proponowane rozporządzenie ustanawiające Program na rzecz dalszego rozwoju

¹ Zarządzane przez Komisję centrum monitorowania i informacji.

² Komunikat Komisji zatytułowany „Wiedza o morzu 2020”, dane morskie i obserwacje środowiska morskiego na rzecz inteligentnego i zrównoważonego wzrostu (COM(2010)0461).

zintegrowanej polityki morskiej¹ uwzględniły potrzebę zapewnienia odpowiedniego monitorowania zagrożeń zanieczyszczeniem, aby ustalić odpowiedni przebieg działań w stosownym czasie;

70. domaga się, aby Komisja przygotowała wniosek, dzięki któremu naukowa wiedza gromadzona przez operatorów pracujących na morzu na mocy publicznego zezwolenia będzie udostępniana właściwym organom stosującym normy i protokoły opracowane w ramach inicjatywy „Wiedza o morzu 2020”, aby ułatwić publiczną kontrolę i lepiej zrozumieć środowisko morskie;

Odpowiedzialność prawna

71. apeluje do państw członkowskich, aby rozważając mechanizmy gwarancji finansowych, w tym konieczność ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej, zwróciły należytą uwagę na kalkulowanie finansowych warunków ubezpieczeń w oparciu o realne ryzyko wynikające z trudności podczas wiercenia i eksploatacji, tak by nie narzucać cen wykluczających z rynku małych i średnich operatorów przy jednoczesnym zagwarantowaniu ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej;
72. podkreśla, że chociaż w zasadzie gwarancji finansowych można dostarczyć przez ubezpieczenie lub wzajemne gwarancje, należy upewnić się, że operatorzy wykazują się posiadaniem gwarancji finansowych na pokrycie ogólnego kosztu usuwania zanieczyszczeń i wypłatę odszkodowań w przypadku poważnej katastrofy, oraz że zagrożenia i odpowiedzialność nie spadają na mniejsze przedsiębiorstwa, co do których istnieje większe prawdopodobieństwo, że w razie wypadku ogłoszą niewypłacalność; wzywa do utworzenia wspólnych systemów, aby utrzymać środki zachęcające do unikania zagrożeń i stosowania się do jak najwyższych norm bezpieczeństwa w indywidualnych operacjach;
73. dostrzega wartość wspólnych funduszy, takich jak OPOL na Morzu Północnym, oraz domaga się utworzenia takich funduszy dla każdego obszaru morskiego UE; postuluje obowiązkowe członkostwo w nich operatorów oraz zapewnienie pewności prawa, co będzie stanowić mechanizm ochronny mający na celu uspokojenie obaw państw członkowskich, sektora morskiego, a zwłaszcza rybaków, oraz podatników;
74. podkreśla, że dobrowolny charakter systemów takich jak OPOL sprawia, że kontrola prawna jest ograniczona, wobec czego uważa, iż fundusze zostałyby wzmocnione, gdyby udział w nich było wymogiem związanym z uzyskaniem zezwolenia;
75. podkreśla, że wkłady powinny być określone zarówno na podstawie poziomu ryzyka związanego z daną instalacją, jak i planów awaryjnych, a także powinny być z nimi spójne;
76. zwraca się do Komisji z wnioskiem o zweryfikowanie stanowiska przedstawionego w sprawozdaniu opublikowanym w dniu 12 października 2010 r.², w którym stwierdza ona, „że obecnie brakuje wystarczającego uzasadnienia dla wprowadzenia

¹ COM(2010)0494.

² Sprawozdanie Komisji dla Rady i Parlamentu Europejskiego na mocy art. 14 ust. 2 dyrektywy 2004/35/WE w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu COM(2010)0581.

zharmonizowanego systemu obowiązkowego zabezpieczenia finansowego”; nalega, by Komisja nie czekała do terminu określonego na mocy art. 18 ust. 2 dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko ze złożeniem sprawozdania, które będzie zawierać wszelkie odnośne wnioski w sprawie zmiany dyrektywy;

77. jest zdania, że zasięg dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko¹ należy rozszerzyć, tak aby móc stosować zasadę „zanieczyszczający płaci” i zasadę pełnej odpowiedzialności do wszelkich szkód wyrządzanych na wodach morskich i odbijających się na różnorodności biologicznej, aby przedsiębiorstwa naftowe i gazowe mogły być pociągane do odpowiedzialności za wszystkie szkody wyrządzone w środowisku i mogły przyjąć pełną odpowiedzialność – bez górnej granicy kwoty – za koszty ewentualnych szkód zabezpieczonych rezerwami tworzonymi przez operatorów;
78. domaga się przeglądu ww. dyrektywy w celu objęcia jej zakresem wszystkich wód morskich UE zgodnie z dyrektywą ramową w sprawie strategii morskiej²;
79. wzywa Komisję, by w ramach dyrektywy w sprawie odpowiedzialności za środowisko obniżyła progi szkodliwości oraz stosowała system pełnej odpowiedzialności obejmujący wszystkie szkody wyrządzone w wodach morskich i niszczenie różnorodności biologicznej bez względu na pułapy wynikające z wzajemnych gwarancji lub umowy ubezpieczeniowej;
80. jest zdania, że Komisja powinna zbadać, czy możliwe jest utworzenie w ramach odpowiedzialności za środowisko funduszu kompensacyjnego na wypadek katastrof spowodowanych wyciekiem ropy naftowej, obejmującego prawnie wiążące przepisy dotyczące zabezpieczenia finansowego;
81. zaleca, aby państwa członkowskie rozważyły przyjęcie i wzmocnienie środków powstrzymujących od zaniedbań i nieprzestrzegania przepisów, takich jak grzywny, cofnięcie zezwoleń i odpowiedzialność karna pracowników; zwraca jednak uwagę, że system taki istniał w USA przed wyciekiem z platformy Deepwater Horizon;
82. podkreśla, że przed odwiertem należy jednoznacznie określić strony odpowiedzialne finansowo;

Stosunki z krajami trzecimi

83. apeluje do przemysłu o stosowanie przynajmniej norm środowiskowych i norm bezpieczeństwa UE lub ich odpowiednika niezależnie od tego, w jakim miejscu świata przedsiębiorstwa prowadzą operacje; zdaje sobie sprawę z trudności związanych z egzekwowaniem wymogu, aby przedsiębiorstwa mające siedzibę w UE działały na całym świecie zgodnie z normami UE, ale wzywa Komisję do zbadania, przy pomocy jakich mechanizmów można by doprowadzić do tego, by przedsiębiorstwa mające

¹ Dyrektywa 2004/35/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie odpowiedzialności za środowisko w odniesieniu do zapobiegania i zaradzania szkodom wyrządzonym środowisku naturalnemu. Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 56.

² Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/56/WE z dnia 17 czerwca 2008 r. ustanawiająca ramy działań Wspólnoty w dziedzinie polityki środowiska morskiego (dyrektywa ramowa w sprawie strategii morskiej), Dz.U. L 164 z 25.6.2008, s. 19.

- siedzibę w UE działały na świecie co najmniej zgodnie z normami bezpieczeństwa UE; uważa, że odpowiedzialność przedsiębiorstw w tej dziedzinie również powinna być główną siłą napędową oraz że w ramach procedur udzielania zezwoleń państwa członkowskie w momencie ich udzielania mogłyby brać pod uwagę incydenty o znaczeniu globalnym, które dotyczyły przedsiębiorstw, pod warunkiem że dokładnie zbadano okoliczności tych incydentów; wzywa Komisję, by propagowała stosowanie tych wysokich norm we współpracy z partnerami międzynarodowymi;
84. apeluje do Komisji i państw członkowskich o dalsze uczestnictwo w inicjatywach dotyczących morskiej działalności wydobywczej w ramach G20 przy jednoczesnym uwzględnieniu Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS);
85. podkreśla znaczenie obowiązujących przepisów zainicjowanych przez Program Narodów Zjednoczonych ds. Ochrony Środowiska, OSPAR oraz przez konwencje barcelońską i helsińską, ale zauważa, że obowiązujące prawo międzynarodowe nie zawiera kompletnych lub spójnych ram dla norm bezpieczeństwa i norm środowiskowych w odniesieniu do morskiej działalności wiertniczej oraz może być trudne do wyegzekwowania;
86. podkreśla znaczenie, jakie ma pełne wprowadzenie w życie nieratyfikowanego protokołu z 1994 r. o ochronie Morza Śródziemnego, którego celem jest ochrona przed zanieczyszczeniami wynikającymi z działalności poszukiwawczej i wydobywczej;
87. apeluje do Komisji o aktywną współpracę z innymi państwami graniczącymi z obszarami morskimi UE w celu zapewnienia wyrównanego, wysokiego poziomu bezpieczeństwa dzięki ramom regulacyjnym i nadzorowi;
88. wzywa UE do współpracy z odpowiednimi krajami spoza UE, w tym z ich organizacjami pracowniczymi i organizacjami pracodawców, których obywatele świadczą usługi w unijnym przemyśle eksploatującym podmorskie złoża ropy naftowej i gazu ziemnego celem dopilnowania, by firmy posiadające siedzibę poza UE, ale pracujące na wodach UE przestrzegały unijnych warunków zatrudnienia i przepisów BHP;
89. wzywa Komisję do rozpoczęcia debaty nad regulacjami dotyczącymi odpowiedzialności za szkody spowodowane w środowisku i gwarancji finansowych, w której to debacie uczestniczyłyby również kraje trzecie;
90. wzywa Komisję do współpracy z partnerami i sąsiadami w celu wypracowania specjalnego trybu prowadzenia wszelkich działań w Arktyce, należycie uwzględniającego zasadę zrównoważonego rozwoju i konieczność działań na morzu w tak wrażliwym i jedynym w swoim rodzaju środowisku;
91. opowiada się za międzynarodowymi dwustronnymi stosunkami partnerskimi w ramach planów działania na rzecz europejskiej polityki sąsiedztwa, które m.in. służą zachęcaniu państw trzecich do przyjmowania wysokich norm bezpieczeństwa; zachęca kraje, które nie zaangażowały się jeszcze w pełni w europejską politykę sąsiedztwa, aby to uczyniły;

92. popiera prowadzone przez przemysł programy transferu wiedzy specjalistycznej, szczególnie do krajów o słabiej rozwiniętych ramach regulacyjnych;
93. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i państwom członkowskim.

Or. en